

3 K VÝVOJI DOHODY O VINĚ A TRESTU V USA

Obsahem této kapitoly je představení dohody o vině a trestu (*plea bargaining*) ve Spojených státech amerických, nicméně samotným úvodem bych rád představil, že konsenzuální formy řešení věcí nejsou výdobytkem moderní doby, ale objevují se již v době císařské ve starověkém Římě, jak ukazuje následující ukázka z Digest.

3.1 Z dávné historie

Dig. 47.10.11.1 (*Ulp. 57 ad ed.*)

Iniuriarum actio ex bono et aequo est et dissimulatione aboletur: si quis enim iniuriam dereliquerit, hoc est statim passus ad animum suum non revocaverit, postea ex paenitentia remissam iniuriam non poterit recolare. secundum haec ergo aequitas actionis omnem metum eius abolere videtur; ubicumque contra aequum quis venit. proinde et si pactum de iniuria intercessit et si transactum et si iusiurandum exactum erit, actio iniuriarum non tenebit.

Žaloba z urážky na cti je založena na dobrém a spravedlivém, a proto je předstírajícímu odejmuta. Pokud někdo opustil urážku (žalobu z urážky na cti), to je hned po spáchání k ní neobrátil svou mysl a když toho bude později litovat, nebude moci prominutou urážku oživit. Na základě toho, se má za to, že spravedlnost žaloby odstraňuje všechn strach, že by někdo jednal proti spravedlnosti. Pročež, když byla uzavřena dohoda o tom, že z urážky nebude žalováno, nebo smír, nebo pokud přísahal, ze žaloby z urážky neodpovídá.

Uvedený fragment pochází z 57. knihy komentáře k praetorskému ediktu (soudní vyhlášce) od Domitia Ulpiana, který je jedním z nejuznávanějších římských právníků. Zabývá se zde různými důvody, kvůli nimž odpadá možnost použít žalobu z urážky na cti. Výsledkem jejího úspěšného uplatnění bylo nejen uložení pokuty pachateli, jejíž výše byla stanovena pomocí soudní přísahy uraženého, ale důsledkem odsouzení v takovém případě byla také doživotní ztráta cti (*infamia*), která odsouzeného vyřazovala z politického života a měla pro něho také citelné soukromoprávní důsledky.

V kontextu římského práva je pozoruhodné, nejen to, že podle Ulpiana musel uražený žalovat hned po jejím spáchání, u žalob z tzv. praetorských deliktů totiž existovala jednorozční promlčecí doba, ale především to, že bylo v tomto případě možné se vyhnout procesu také pomocí neformální dohody o tom, že v budoucnu

nebude z tohoto důvodu podána žaloba. Jednalo se o *pactum de non petendo*, která byla zavedena praetory a obecně se používala k odpuštění dluhu. V takovém případě sice nárok podle civilního práva zůstal nedotčen, ale případně podanou žalobu bylo možné odrazit námitkou z takto uzavřené dohody. Ještě více zvláštní je pak další možnost, jak se projednání žaloby z urážky vyhnout. Smír (*transactio*), který se formálně řadil mezi tzv. inominátní kontrakty, totiž vyžadoval vzájemná plnění. Z toho je pak možné vyvodit, že z jedné strany byl takovýmto plněním slib o tom, že nebude žalováno a ze strany pachatele urážky pak přicházelo v úvahu jako protiplnění dohodnuté odškodnění. Takovému narovnání přinášelo výhody oběma stranám. Uraženého netížilo důkazní břemeno a druhá strana se vyhnula případnému velmi nepříjemnému důsledku odsouzení – nečestnosti.

3.2 Dohoda o vině a trestu v USA⁴⁷

Trestní řízení v zemích *common law*, typicky ve Spojených státech amerických, se vyznačuje v porovnání s evropským kontinentálním procesem založeným na tradičních inkvizičního řízení se stále vysokým důrazem na důsledném dodržování principu materiální pravdy (srov. kap 6.2.3.), poměrně vysokou rychlostí a efektivitou. Klíčovým důvodem je skutečnost, že ve Spojených státech amerických je extenzivně využíváno dohodovacích řízení označovaných souhrnným označením *plea bargaining*. Dle výroční zprávy federálních statistik ukládání trestů za rok 2021 bylo v tomto roce v USA na základě dohody o vině a trestu shledáno přes 98 %! odsouzených vinnými.⁴⁸ *Plea bargaining* je nutno považovat za neodmyslitelnou součást amerického trestního práva, přičemž jeho kořeny sahají již před období americké občanské války.⁴⁹ Při studiu tohoto institutu a jeho vývoje tak může být překvapující, že k oficiálnímu posvěcení této praxe Nejvyšším soudem USA došlo až v 70. letech minulého století.⁵⁰ Nicméně zásadními dvěma východisky pro pochopení fungování dohody o vině a trestu v americkém justičním systému je, že: a) diskreční pravomoc prokurátora není v zásadě ničím omezená, což konkluduje až v podstatě donucovací pravomoci prokurátora při sjednávání dohody o vině a trestu, b) americké soudnictví je samo o sobě z hlediska časové náročnosti na celý proces

⁴⁷ Tato subkapitola vychází z rozpracovaného textu ve spoluautorství s Danielem Oborákem, který bude v širší formě publikován v časopise *Trestní právo*, Wolters Kluwer ČR, a.s., pokud úspěšně projde recenzním řízením.

⁴⁸ United States Sentencing Commission. *2021 Annual report and Sourcebook of federal sentencing statistics* [online]. 2022. [cit. 2023-02-08]. Dostupné z: https://www.ussc.gov/sites/default/files/pdf/research-and-publications/annual-reports-and-sourcebooks/2021/2021_Annual_Report_and_Sourcebook.pdf.

⁴⁹ ALSCHULER, A. W. *Plea Bargaining and Its History*. *Law & Society Review* [online]. 1979, vol. 13, č. 2 [cit. 2023-01-31], s. 227–228. Dostupné z: <https://www.jstor.org/stable/3053250>.

⁵⁰ Jednalo se o čtyři zásadní rozhodnutí, kterými Nejvyšší soud USA potvrdil legitimitu tohoto postupu a označil jej za „vhodný a nezbytný“: *Brady v. United States* (1970), *Santobello v. New York* (1971), *People v. Selikoff* (1974), *Bordenkircher v. Hayes* (1978), viz níže.

mnohem účinnější a rychlejší než evropské soudnictví, kdy výhodou institutu dohody o vině a trestu je kromě samotného rychlejšího průběhu trestního řízení u soudu zejména snaha, aby se proces obešel bez trestní poroty, což je časově zdlouhavý a finančně značně náročný proces.

Pro dobré pochopení fungování dohody o vině a trestu *de lege lata* i *de lege ferenda* v české právní úpravě stejně jako pro dobré pochopení teoretických východisek, jež by měly mít odraz v aplikační praxi, je vhodné zabývat se okolnostmi vzniku tohoto fenoménu, jeho vývojem, reakcí soudní moci a neopomenout kritické hodnocení jeho současné podoby ve Spojených státech amerických.

3.2.1 Dohoda o vině a trestu a její formy

Dohodu o vině a trestu v pojetí amerického práva nelze ztotožňovat s evropskými verzemi dohodovacích řízení, ačkoliv se tyto koncepce shodují ve svém základním principu. Americká dohoda o vině a trestu (*plea bargaining*) je zvláštním typem řízení, kdy dochází k vyjednávání mezi osobou, proti níž se řízení vede (obviněným), a mezi orgány činnými v trestním řízení. Na základě ujednání mezi těmito dvěma stranami pak obžalovaný před soudem buď dozná svou vinu za skutek, pro který byl obžalován (tzv. *guilty plea*), či přijme obvinění bez doznání viny (tzv. *nolo contendere*). Motivací na straně obžaloby pro vedení těchto jednání je v případech, kdy by řízení před porotou mohlo vést ke zproštění obžalovaného, zvýšit své šance na potrestání pachatele. Druhou stěžejní motivací žalobců je snížení administrativní zátěže, která nutně doprovází plné dokazování v řízení před porotou. Oproti tomu hlavní motivací na straně osoby, proti níž se řízení vede, je nepřekvapivě příslib nižšího trestu v případě, že se s prokuraturou domluví.

Na rozdíl od české právní úpravy dohody o vině a trestu nemusí americká *plea bargaining* spočívat toliko v přiznání viny a akceptaci dohodnutého druhu a výměry trestu, nýbrž předmětem dohod může být rovněž samotná právní kvalifikace skutku či jiné výhody a ústupky učiněné obžalobou ve prospěch obžalovaného. Používaný český překlad amerického dohodovacího řízení jako dohoda o vině a trestu tak není zcela přiléhavý, jelikož jednotlivá ujednání mezi obžalovaným a prokurátorem mohou gramaticky vymezený rámec tohoto slovního spojení dalece překračovat. Pro účely tohoto textu po tomto upozornění však budu s termínem *plea bargaining* pracovat jako s dohodou o vině a trestu jakožto generálního označení pro dohodovací řízení ve Spojených státech amerických.

Ač jde v případě sjednávání dohody o vině a trestu ve své podstatě vždy o snahu obviněného získat výměnou za své doznání výhodnější podmínky v podobě příslibu nižšího trestu, praxe amerických prokurátorů a soudů v průběhu vývoje dohodovacích řízení vytvořila několik základních typů těchto dohod, které se vzájemně odlišují podle toho, jakým způsobem orgány činné v trestním řízení k uložení nižšího trestu dospějí.

Plea bargaining spočívající ve vyjednávání co do určení právní kvalifikace skutku se označuje jako *the plea to a lesser included offence*, nebo také zjednodušeně jako *charge bargaining*. Předmětem dohodovacího řízení tak může být vyjednávání mezi obviněným a prokurátorem o tom, zdali prokurátor podá obžalobu proti obviněnému znějící toliko na méně závažný trestný čin, jehož znaky jsou zahrnuty ve skutkové podstatě závažnějšího trestného činu, o jehož spáchání obviněným nasvědčuje dosavadní vyšetřování, či zda skutek kvalifikuje jako trestný čin závažnější. Toto vyjednávání o právní kvalifikaci přitom není vyloučeno ani u nejzávažnějších trestných činů, jakým je např. trestný čin vraždy.⁵¹

Další obvyklý typ dohodovacího řízení, *sentence bargaining*, je svým principem bližší české dohodě o vině a trestu. Předmětem vyjednávání mezi obžalobou a obhajobou je druh a výměra trestu, kterou prokurátor výměnou za *guilty plea* či za *nolo contendere* (viz výše) soudu navrhne. Limitem těchto dohod je pak riziko, že přestože se obžalovaný pod přísahou před soudem ke spáchání trestného činu dozná, soud ve svém rozsudku návrh prokurátora nepřijme a uloží obžalovanému vyšší výměru trestu či dokonce jiný druh trestu. Vzhledem ke skutečnosti, že soudy zpravidla nezpochybňují skutkový stav tvrzený oběma stranami, však zpravidla dochází k akceptaci dohody mezi obviněným a prokurátorem bez dalšího.

Z hlediska evropského kontinentálního práva je obtížněji představitelný další typ dohodovacího řízení, *count bargaining*, u nějž je předmětem vyjednávání počet jednotlivých skutků, které budou zahrnuty v obžalobě prokurátora, čímž lze vzhledem k zásadě kumulace trestů efektivně ovlivňovat, jaká výsledná výměra trestu bude obžalovanému uložena.

Součástí dohody může být také příslib prokurátora, že ve své obžalobě vynechá některé skutkové okolnosti zvyšující společenskou škodlivost spáchaného činu, např. že byl čin spáchán se zbraní či že bylo použito násilí či pohrůžky násilí.⁵² Při sjednání tohoto typu dohody je možné se při stanovení výměry trestu vyhnout tzv. zostření trestu⁵³, tedy postupu, kdy soud na základě existence obecně přitěžujících okolností může uložit trest nad horní hranici trestní sazby za konkrétní trestný čin. Sjednávání takových dohod pak označujeme jako *fact bargaining*.

Dle Lynche koncepce dohody o vině a trestu vyvěrá ze samotné podstaty adversárního procesu. Koneckonců, v kontradiktorním pojetí trestního řízení vidíme, stejně jako v občanskoprávní litigaci, dvě strany, žalobce a žalovaného, přičemž žalobce požaduje po nezávislém a nestranném soudu, aby žalovanému uložil povinnost něco dát, něco konat, něčeho se zdržet, či něco strpět, a to na základě domněnky žalobce, že se v dané věci opírá o existující hmotněprávní nárok. V případech civilněprávních sporů přitom pokládáme za samozřejmé, že pokud žalobce v průběhu

⁵¹ ŠTĚPÁN, J. Některé rysy trestního řízení ve Spojených státech. *Právo a zákonnost: časopis pro právní praxi*. Praha: Ministerstvo spravedlnosti ČR, 1991, č. 5, s. 299.

⁵² WRIGHT, R. F. Charging and Plea Bargaining as Forms of Sentencing Discretion. *The Oxford Handbook of Sentencing and Corrections* [online]. 2012. [cit. 2023-01-31], s. 248. Dostupné z: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199730148.013.0010>.

⁵³ V originále (angl.) *sentence enhancement*.

řízení vezme zpět svůj žalobní návrh, řízení pro odpadnutí předmětu sporu končí. Stejně tak pokud žalovaný v průběhu řízení uzná, že tvrzení žalobce je po právu, odpadá důvod v řízení pokračovat.⁵⁴

Lynch dále tvrdí, že systém americké trestní justice v důsledku dominantního užívání dohody o vině a trestu namísto klasického řízení před porotou však přestává být systémem skutečně adversárním. Namísto toho se paradoxně stává něčím, co by americká právní teorie označila spíše za systém administrativní, tedy systém blížící se klasickému pojetí inkvizičního řízení, kdy se role žalobce i soudce koncentrují v jediné osobě, a to v osobě prokurátora.⁵⁵

3.2.2 Dohoda o vině a trestu v USA v proměnách času

Vznik a vývoj institutu dohody o vině a trestu ve Spojených státech amerických je neodmyslitelně spjat s historickým vývojem jednoho ze základních pilířů *common law* tradice v trestním právu procesním, kterým je odsouzení pachatele na základě jeho plného doznání viny před soudem, tzv. *guilty plea*.⁵⁶ První zmínky o *guilty plea* v *common law* sahají až do 12. století, kdy již v Clarendonské konstituci anglického krále Jindřicha II. vydané roku 1164 nalezneme ustanovení o vynětí příslušníka kléru z působnosti církevního práva v případě, že je před královským soudem prokázána jeho vina či v případě, že se sám dozná.⁵⁷ *Guilty plea* tak lze považovat za institut, který zná *common law* od nepaměti, avšak až do druhé poloviny 19. století bylo jeho skutečné využívání spíše vzácností.⁵⁸ Ani v průběhu 19. století však z pohledu soudní moci nebylo využívání institutu *guilty plea* preferovanou variantou, naopak lze v rozhodovací praxi z této doby vysledovat zjevnou neochotu tato přiznání viny bez dalšího přijímat.

Příkladem budiž rozhodnutí Nejvyššího soudu státu Massachusetts z roku 1804 *Commonwealth v. Battis*, ve kterém soud ihned nepřijal doznání viny obžalovaného Johna Battise ve věci obvinění z vraždy a ze znásilnění dítěte. Místo toho obžalovaného poučil, že není jeho právní či morální povinností doznat se k trestnému

⁵⁴ LYNCH, G. E. Our Administrative System of Criminal Justice. *Fordham Law Review* [online]. 1998, Vol. 66, č. 6, (2117-2151) [cit. 2023-01-31], s. 2121. Dostupné z: <https://ir.lawnet.fordham.edu/flr/vol66/iss6/3/>.

⁵⁵ Tamtéž, s. 2118.

⁵⁶ Ačkoliv evropská kontinentální tradice rovněž již od nepaměti zná možnost doznání viny obžalovaného před soudem, takové doznání viny neznamená automatické odsouzení obžalovaného bez dalšího, jako je tomu v případě *guilty plea*. Inspirace *common law* systémem v této oblasti se ve větší míře začíná projevovat až v poslední době, jako příklad může posloužit český institut prohlášení viny dle § 206c tr. řádu, který je zjevně inspirován principy *guilty plea*.

⁵⁷ Clarendonská konstituce (1164) čl. 3. Podrobněji viz např. HENDERSON, E. F. *Selected Historical Documents of the Middle Ages*. London: George Bell and Sons, 1896. Celý text Clarendonské konstituce je dostupný z: <https://avalon.law.yale.edu/medieval/constcla.asp>.

⁵⁸ ALSCHULER, A. W. Plea Bargaining and Its History. *Law & Society Review* [online]. 1979, vol. 13, č. 2 [cit. 2023-01-31], s. 216. Dostupné z: <https://www.jstor.org/stable/3053250>.

činu, ze kterého byl obžalován, naopak že je jeho právem se obviněním bránit a donutit stát, aby při dokazování před porotou unesl břemeno důkazní ve vztahu k tvrzené vině. Dále soud vymezil obžalovanému přiměřený čas na zvážení, zda na své *guilty plea* setrvá. Když obžalovaný i nadále setrvával na svém doznání viny, nechal soud prověřit jeho přičetnost a zabýval se skutečností, zda nebylo jeho doznání viny ovlivněno působením obžaloby včetně různých dohod a slibů. Soud přijal doznání viny obžalovaného, až když se náležitě přesvědčil, že zde takové okolnosti nejsou.⁵⁹ Z uvedeného rozsudku je zřejmé, že na počátku 19. století bylo z pohledu amerických soudů sjednávání dohod mezi obhajobou a obžalobou těžko myslitelné.

Stát Massachusetts se následně paradoxně stal prvním státem, ve kterém, dle dostupných informací k zavedení dohody o vině a trestu do trestního řízení fakticky došlo.⁶⁰ Prvotní impulz ke vzniku nejstarší formy dohodovacího řízení, *charge bargaining*, můžeme nalézt v legislativě právě státu Massachusetts z 19. století, kdy se zdejší zákonodárny sbor rozhodl jít v rámci tehdy počínající politiky regulace prodeje lihovin cestou absolutně určitých trestů v podobě konkrétně vymezených pokut za jednotlivé trestné činy spojené s nelegální výrobou, prodejem a jiným nakládáním s lihovinami.⁶¹ Určení výše trestu u trestných činů spojených s prodejem lihovin tak spočívala téměř výhradně na právní kvalifikaci skutku. Vzhledem ke skutečnosti, že za tento typ trestného činu, nepočítáme-li několikanásobnou recidivu, bylo možné uložit toliko peněžitý trest, přemýšlení obviněného, zda přistoupit na nabídku výhodnější právní kvalifikace s nižším peněžitým trestem výměnou za doznání, bylo úvahou čistě ekonomickou.

Kromě rozhodování trestních věcí v oblasti prodeje lihovin se sjednávání dohody o vině a trestu začala ve svém prvopočátku ve 40. letech 19. století rozmáhat u trestného činu vraždy. Až do roku 1858 nebyla vražda odstupňována na vraždu prvního stupně a vraždu druhého stupně, jak je tomu v recentním americkém trestním právu, nýbrž se jednalo o jedinou skutkovou podstatu, přičemž za ni byl stanoven obligatorní trest smrti. Předmětem tehdejších dohod o vině a trestu tak bylo přijetí právní kvalifikace skutku jako trestného činu zabití, čímž se obvinění mohli vyhnout trestu smrti, který následoval v případě, že byli uznáni vinnými z trestného činu vraždy porotou.⁶²

Ještě v roce 1877 se Nejvyšší soud státu Wisconsin zabýval dohodou, v níž si obžalovaný zajistil mírnější trest tím, že se přiznal ke spáchání trestného činu a nabídl své svědectví proti dalším pachatelům. Soud označil tuto dohodu za „v zásadě stěžejí, pokud vůbec, odlišitelnou od přímého prodeje spravedlnosti“.⁶³

⁵⁹ *Commonwealth v. Battis*, 1 Mass. 72, 1 Will. 72 (1804).

⁶⁰ NOVAK, W. J. *The People's Welfare: Law and Regulation in Nineteenth-Century America (Studies in Legal History)*. Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1996.

⁶¹ FISHER, G. *Plea Bargaining's Triumph: A History of Plea Bargaining in America*. Stanford: Stanford University Press, 2003, s. 6.

⁶² Tamtéž, s. 33.

⁶³ *Wight v. Rindshopf*, 43 Wis. 344 (1877).

Mezi lety 1850 a 1920 došlo k zásadnímu rozvoji dohodovacích řízení ve všech trestních věcech, přičemž již ve 20. letech 20. století se jednalo o dominantní způsob řešení trestních věcí. Pravděpodobným důvodem byl stále se zvyšující nápad trestné činnosti na prokuratury a soudy napříč Spojenými státy bez dostatečného navýšení personálních i finančních kapacit, který byl dále povzbuzován zvyšující se mírou trestní represe a kriminalizací stále většího počtu jednání.⁶⁴ Podle Langbeina byla důvodem skutečnost, že se řízení před porotou, které mělo svůj původ ve středověkém trestním řízení, stalo na základě modernizace trestního procesu systémem natolik složitým, že v něm nebylo možné v trestních věcech nadále rozhodovat.⁶⁵

Fenoménu dohody o vině a trestu se však šířil napříč státními i federálními soudy Spojených států amerických téměř bez povšimnutí širší odborné veřejnosti. K překvapivému zjištění, že tradiční řízení před porotou bylo prakticky během několik málo desetiletí vytlačeno dohodovacími řízeními, došlo až na základě evaluace výsledků několika veřejně i soukromě financovaných průzkumů prováděných malými skupinami elitních právníků a výzkumníků ve 20. a 30. letech 20. století. Americká právní odborná veřejnost se tehdy probudila do nové reality, ve které v rozporu s jejich předpokladem již dávno nebyl spor mezi obhajobou a obžalobou před velkou porotou standardním řešením trestních věcí.⁶⁶

Odvolací soudy však ani na přelomu 19. a 20. století, kdy se dohoda o vině a trestu masivně rozšiřovala, od své již výše nastíněné nevoli vůči jakémukoliv ovlivňování obviněného směřujícímu k jeho doznání neustoupily. V rozsudku *O'Hara v. People* se Nejvyšší soud státu Michigan vyjádřil tak, že nesmí být použito žádného nátlaku k tomu, aby se strana vzdala svého práva či výhody, ač by byla jakkoliv zanedbatelná.⁶⁷ Nejvyšší soud státu Florida v rozsudku *Pope v. State* uvedl, že *guilty plea* by měla být vždy podána zcela dobrovolně a takové rozhodnutí by nemělo být vyvoláno strachem, mylnou představou, přesvědčováním, sliby, nepozorností či neznalostí.⁶⁸ Ve stejném rozsudku pak uvedl, že soud preferuje řízení ve věci samé.⁶⁹

Ve 20. letech 20. století trestní komise v USA prokázaly, že dohoda o vině a trestu se stává běžným jevem v americkém trestním systému a že tak dochází k významnému nárůstu využívání této cesty vedoucí k odsouzení obviněného.⁷⁰

Je možné, že pokud by se alespoň jeden z těchto časných případů dostal před federální Nejvyšší soud, byla by postupně se ukotvující praxe dohody o vině a trestu shledána jako neústavní, což by bylo v souladu s tehdejší převládajícím názorem

⁶⁴ Zřejmým příkladem stoupající míry trestní represe je období prohibice lihovin ve Spojených státech amerických mezi lety 1920 a 1933.

⁶⁵ LANGBEIN, J. H. Torture and Plea Bargaining. *University of Chicago Law Review*. 1978, Vol. 46, č. 1, s. 50. Dostupné z: <https://chicagounbound.uchicago.edu/ucrlrev/vol46/iss1/3/>.

⁶⁶ FISHER, G. *Plea Bargaining's Triumph: A History of Plea Bargaining in America*. Stanford: Stanford University Press, 2003, s. 6.

⁶⁷ *O'Hara v. People*, 41 Mich. 623,3 N.W. 161 (1879).

⁶⁸ *Pope v. State*, 56 Fla. 81,47 So. 487 (1908).

⁶⁹ Tamtéž.

⁷⁰ ALSCHULER, A. W. Plea Bargaining and Its History. *Law & Society Review* [online]. 1979, vol. 13, č. 2 [cit. 2023-01-31], s. 217. Dostupné z: <https://www.jstor.org/stable/3053250>.

vrcholné justice. Nahlížení Nejvyššího soudu na tuto problematiku by se pak pravděpodobně lišilo i v průběhu pozdějšího vývoje ve 20. století. V případě existence takovéhoho časného precedentu si lze jen obtížně představit, že by v 70. letech došlo k oficiální akceptaci dohody o vině a trestu jako „vhodného a nezbytného“ způsobu vyřízení trestních věcí.⁷¹ Důvodem, proč se žádný z případů, ve kterých bylo rozhodnuto na základě dohod o vině a trestu, před Nejvyšší soud nedostal, je podle Alschulera to, že jeho působnost v přezkumu trestních rozhodnutí byla až do roku 1889 extrémně omezená.⁷² Až v roce 1889 totiž Kongres Spojených států umožnil obžalovaným podat k Nejvyššímu soudu opravný prostředek (*writs of error*), a to ještě pouze v závažných případech.

Z období 50. a 60. let 20. století stojí za zmínku 2 rozhodnutí, a to *Shelton v. United States*⁷³ a *Scott v. United States*⁷⁴. V první uvedené věci obžalovaný tvrdil, že jeho *guilty plea* byla vyvolána nedobrovolně na základě příslibu prokurátora a vyjednávání o dohodě o vině a trestu bylo nezákonné. Nejvyšší soud rozhodnutí nižších soudů zrušil i s ohledem na vyjádření generálního prokurátora, jenž uvedl, že *plea guilty* mohlo být dosaženo nesprávně. V druhé kauze soud konstatoval, že „je samozřejmě zřejmé, že *plea guilty* vyvolána příslibem mírnějšího zacházení je nedobrovolná a příznání tudíž neplatné.“⁷⁵

Následně v 70. letech 20. století byla vyslovena konformita dohody o vině a trestu s americkou ústavou v sérii rozhodnutí Nejvyššího soudu. Za první posvěcení dohody o vině a trestu v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu je považováno rozhodnutí *Brady v. United States* z roku 1970. Nejvyšší soud se v něm vyslovil, že *guilty plea* je přípustná i v případě, kdy ji obviněný podá s motivací vyhnout se možnému trestu smrti.⁷⁶ Tímto rozhodnutím došlo k vyjasnění právního názoru Nejvyššího soudu vyjádřeného v předchozím rozhodnutí ve věci *United States v. Jackson* z roku 1968, které bylo ve vztahu ke kauze *Brady v. United States* precedenčního charakteru. Nejvyšší soud se zde zabýval otázkou ústavnosti zákona *Federal Kidnapping Act*⁷⁷, který za trestný čin držení rukojmí dovoloval uložení trestu smrti, a to pouze v případě, že bude o vině rozhodnuto v řízení před porotou. Nejvyšší soud se vyjádřil tak, že se jedná o porušení šestého dodatku Ústavy Spojených států amerických⁷⁸, vzhledem ke skutečnosti, že využití práva na proces před porotou obviněným je při odsouzení za tento trestný čin podmíněn podstoupením

⁷¹ Tamtéž, s. 235.

⁷² Tamtéž, s. 235.

⁷³ *Shelton v. United States*, 242 F.2d 101 (1957).

⁷⁴ *Scott v. United States*, 173 Ct. Cl. 650 (1965).

⁷⁵ ALSCHULER, A. W. Plea Bargaining and Its History. *Law & Society Review* [online]. 1979, vol. 13, č. 2 [cit. 2023-01-31], s. 246–247. Dostupné z: <https://www.jstor.org/stable/3053250>.

⁷⁶ *Brady v. United States*, 397 U.S. 742 (1970).

⁷⁷ *Federal Kidnapping Act* (1932) (v překladu z angl. Federální zákon o únosech), rovněž známý jako *Lindbergh Law* (v překladu z angl. Lindberghův zákon).

⁷⁸ Viz Ústava Spojených států Amerických, šestý dodatek: Spojené státy Americké. Constitution of the United States: Sixth Amendment. In. *Constitution annotated* [online]. Library of Congress [cit. 2023-02-18]. Dostupné z: <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-6/>.